

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **pplk. Ing. V. Š.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Pardubice, Sladkovského 601, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 26.2.2010 č.j. 98/2010-1140

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra obrany ze dne 26.2.2010 č.j. 98/2010-1140 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.826,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozkazem ředitele Vojenského zpravodajství č. 160 ze dne 23.7.2009 byl žalobce podle § 6 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) dnem 1.10.2009 služebně zařazen na systemizované místo vedoucí starší důstojník – specialista 1. referátu 262. oddělení 603. provozního střediska Ministerstva obrany (1900003110).

Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních podle § 153 odst. 1, 2 zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání datované dnem 13.9.2009, které následně odůvodnil podáním ze dne 25.1.2010. V odvolání namítl nesprávnost, nezákonnost, nepřezkoumatelnost a eventuálně též nicotnost rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních, vznesl řadu

důkazních návrhů za účelem prokázání svých tvrzení a navrhl, aby ministr obrany odvoláním napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. a/ správního řádu zrušil a řízení zastavil.

Sdělením ze dne 26.2.2010 č.j. 98/2010-1140 ministr obrany vyrozuměl žalobce o tom, že prověřil obsah jeho podání ze dne 13.12.2009, které žalobce označil jako odvolání proti rozkazu ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních č. 160 ze dne 23.7.2009, doplněného odůvodněním ze dne 25.1.2010. Ministr obrany žalobci sdělil, že jeho podání považuje za stížnost ve smyslu § 153 zákona o vojácích z povolání. Dále vyrozuměl žalobce o tom, že k jeho zařazení na nové systemizované místo k 1.10.2009 došlo příslušným služebním orgánem na základě uskutečněné reorganizace struktury Vojenského zpravodajství. Žalobce splňuje všechny kvalifikační předpoklady a požadavky na nové služební zařazení. Postup, kterým došlo k zařazení žalobce na nové systemizované místo, odpovídá vnitřním předpisům a ministr obrany v něm neshledal pochybení. Ministr obrany nesouhlasil s argumentem žalobce, že měl být podle periodického hodnocení za rok 2008 ponechán na služebním zařazení v zahraničí. Hodnocení jednak odkazovalo na služební zařazení žalobce v březnu 2009 a jednak jde o doporučení nadřízeného pro příslušný služební orgán, kterým hodnotitel není. Ministr obrany uzavřel, že stížnost žalobce ze dne 13.12.2009 považuje za neodůvodněnou a touto odpovědí za vyřízenou.

Žalobou ze dne 9.4.2010 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal toho, aby soud pro absolutní nedostatek formy vyslovil nicotnost, eventuálně aby pro nezákonnost, vady řízení a nepřezkoumatelnost zrušil rozhodnutí ministra obrany ze dne 26.2.2010 č.j. 98/2010-1140, jakož i jemu předcházející rozhodnutí – rozkaz ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních č. 160 ze dne 23.7.2009. Žalobce v podané žalobě uvedl, že služební poměr vojáka je poměrem veřejnoprávním. K rozhodování ve věcech služebního poměru dochází nejen při samotném vzniku a zániku služebního poměru, ale též i v době jeho trvání, pokud se autoritativně mění jeho obsah. Na žalobou napadené rozhodnutí ministra obrany a jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního služebního orgánu se proto vztahují zákonná pravidla upravující rozhodování ve věcech služebního poměru vojáků z povolání, neboť tato rozhodnutí představují vrchnostenskou změnu obsahu žalobcova trvajících služebního poměru. Žalobce dále poukázal na § 153 odst. 1 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném k 30.9.2009, podle kterého může účastník řízení podat proti rozhodnutí služebního orgánu odvolání do 15 dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno, a dále na článek II. bod 7 zákona č. 272/2009 Sb., který nabyl účinnosti dne 1.10.2009 a významným způsobem novelizoval část devátou zákona o vojácích z povolání, podle něhož se řízení ve věcech služebního poměru zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vzhledem k citovaným ustanovením je podle žalobce nutné řízení, které bylo zahájeno vydáním rozhodnutí (rozkazu) ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních č. 160 ze dne 23.7.2009, dokončit podle zákona o vojácích z povolání v jeho znění účinném ke dni 30.9.2009, tj. před nabytím účinnosti zákona č. 272/2009 Sb. Žalobce dále poznamenal, že řízení ve věcech služebního poměru je zvláštním druhem správního řízení, na které se subsidiárně použije správní řád. Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že svým odvoláním zahájil řádně a včas odvolací správní řízení, které byl žalovaný povinen vést a ukončit v souladu s platnými právními předpisy a nikoliv postupovat zcela neformálním, nesprávným, nepřezkoumatelným a nezákonným způsobem, čehož výsledkem je, dle názoru žalobce, nicotný správní akt. Žalobou napadené rozhodnutí ministra obrany (dále též jen „napadené rozhodnutí“) má toliko charakter jakéhosi úředního dopisu, kterým bylo zcela povšechně a nekonkrétně reagováno na žalobcovo odvolání, aniž by zároveň bylo možné tuto reakci podřadit pod některou z možných variant odvolacího rozhodnutí, jak je vymezuje § 90

správního řádu. Žalobci navíc není známo, že by vydání napadeného rozhodnutí předcházelo postup předepsaný zákonem pro odvolací řízení. Ministr obrany posoudil žalobcovo odvolání přes jeho výslovné označení jako stížnost, přičemž zcela pominul náležitosti správního řízení a správního rozhodnutí. Námitky absolutního nedostatku formy a nedodržení zákonného postupu se dle žalobce vztahují i na prvoinstanční rozhodnutí služebního orgánu. V další části žaloby žalobce namítl, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo správní řízení zatížené vadami, které způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí a že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem bylo naloženo s podaným odvoláním, ani to, zda bylo odvoláním napadené prvoinstanční rozhodnutí služebního orgánu potvrzeno. Napadené rozhodnutí rovněž neobsahuje řádné odůvodnění; nelze z něj ani seznat, co je jeho výrokem a co odůvodněním. Žalobce též namítl, že prvoinstanční rozhodnutí (rozkaz) ředitele Vojenského zpravodajství byl vydán navzdory skutečnosti, že v době jeho vydání existovala překážka již zahájeného řízení, tj. překážka litispendence ve smyslu § 48 správního řádu, k níž měl služební orgán přihlídnout ex officio a řízení zastavit podle § 66 správního řádu, což se v dané věci nestalo. Prvoinstanční rozhodnutí (rozkaz) ředitele Vojenského zpravodajství byl totiž vydán v době, kdy ještě probíhalo odvolací řízení, jehož předmětem byl mimo jiné též rozkaz ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních č. 208 ze dne 11.9.2008, kterým byl žalobce služebně zařazen na místo specialisty 2. referátu 319. oddělení 603. provozního střediska Ministerstva obrany.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nepřipustnou odmítl, protože žalobou napadené úkony správního orgánu nejsou rozhodnutími. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o vojácích z povolání je voják v průběhu služebního poměru povinen vykonávat službu podle potřeb ozbrojených sil, a to na území státu i v zahraničí. Služební zařazení a místo výkonu služby vojáka z povolání v průběhu služebního poměru určuje příslušný služební orgán, a to formou rozkazu ve věcech personálních. Tento rozkaz dle mínění žalovaného není správním rozhodnutím vydaným podle správního řádu. Relativně zdlouhavé řízení vedené podle správního řádu, které účastník řízení může i záměrně protahovat, s následným možným přezkumem rozhodnutí odvolacího orgánu soudem, by dle žalovaného zcela ochromilo činnost armády. Žalovaný poznamenal, že zákon o vojácích z povolání výslovně nestanoví, že se při určení služebního zařazení a místa výkonu služby vojáka z povolání v průběhu služebního poměru vydává rozhodnutí podle části deváté zákona o vojácích z povolání.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29.4.2011 č.j. 9 Ad 6/2010 - 25 žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. a) a § 70 písm. a) s.ř.s. Soud dal za pravdu žalobci, pokud šlo o povahu napadeného správního aktu. Rozkazem byl modifikován obsah žalobcova služebního poměru, což mělo přímý dopad do jeho práv a povinností. Soud proto rozkaz ředitele Vojenského zpravodajství č. 160 ze dne 23.7.2009 považoval za rozhodnutí služebního orgánu, jehož přezkumu se skutečně mohl žalobce domáhat odvoláním, což také v daném případě učinil. Městský soud v Praze však zaujal názor, že žalovaný o odvolání nikterak nerozhodl, když toto odvolání nesprávně vyhodnotil jako stížnost. Tomu odpovídá i volba formy vyřízení v podobě sdělení odpovídající znění ustanovení § 153 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném od 1.10.2009. Předmětné sdělení ministra obrany tak dle názoru soudu představuje vyřízení stížnosti; nejedná se o rozhodnutí služebního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Podal-li žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, bylo na něm, aby se u ministra obrany domáhal vydání rozhodnutí o tomto odvolání, např. cestou žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Teprve proti rozhodnutí ministra obrany o odvolání mohl žalobce následně podat (připustnou) žalobu ke správnímu soudu.

Na základě žalobcem podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22.3.2012 č.j. 3 Ads 153/2011 – 73 zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29.4.2011 č.j. 9 Ad 6/2010 – 25 o odmítnutí žaloby a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyšší správní soud považoval za potřebné nejprve postavit najisto, který právní předpis měl být na řízení ve věci změny služebního zařazení žalobce použit. Konstatoval, že část devátá zákona o vojácích z povolání byla podstatně novelizována zákonem č. 272/2009 Sb., účinným od 1.10.2009, jenž v přechodných ustanoveních (čl. II bod č. 7) stanovil, že řízení ve věcech služebního poměru podle § 144 až 158 zahájená přede dnem 1.10.2009 se dokončí podle dosavadních předpisů. Ustanovení § 153 upravující vyřízení žádosti či stížnosti vojáka bylo v podobě aplikované žalovaným do zákona o vojácích z povolání vtěleno právě uvedenou novelizací. Řízení o změně služebního zařazení žalobce bylo vedeno nejpozději od 23.7.2009 (kdy byl vydán rozkaz č. 160), bylo tedy zahájeno přede dnem 1.10.2009 a mělo být dokončeno podle předpisů účinných do 30.9.2009.

Nejvyšší správní soud poté citoval relevantní právní úpravu. Uvedl, že zákon o vojácích z povolání v § 6 odst. 1 stanoví, že voják v průběhu služebního poměru vykonává službu podle potřeb ozbrojených sil na území státu i v zahraničí; podle odstavce 3 je voják služebně zařazován podle splněných kvalifikačních předpokladů, podle závěrů služebního hodnocení a podle doby výkonu služby v hodnosti, přičemž každému služebnímu zařazení odpovídá stanovená hodnost. Část devátá zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 30.9.2009, upravovala řízení ve věcech služebního poměru. Rozhodnutí služebního orgánu ve věcech služebního poměru musí být v souladu s právními předpisy, musí vycházet ze skutkového stavu věci a obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (§ 151 odst. 2 zákona o vojácích z povolání). Ustanovení § 153 a § 154 téhož zákona upravuje odvolací řízení: stanoví lhůtu pro podání odvolání, postup služebního orgánu, který rozhodnutí vydal, určuje odvolací orgán i lhůtu, ve které má o odvolání rozhodnout.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že nemá žádných pochyb o tom, že o změně služebního zařazení byl služební orgán povinen vydat správní akt, jenž z hlediska formálního musel splňovat náležitosti rozhodnutí vymezené citovaným ustanovením § 151 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30.9.2009. Část devátá cit. zákona upravovala rozhodování ve věcech služebního poměru; změna služebního zařazení představuje „věc služebního poměru“, neboť jde o podstatnou náležitost služebněprávního vztahu. Podle § 5 odst. 1 zákona o vojácích z povolání je služební zařazení součástí rozhodnutí o povolání do služebního poměru, změna služebního zařazení tak představuje modifikaci tohoto rozhodnutí.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mohou být jako rozhodnutí dle ustanovení dle § 65 odst. 1 s.ř.s. posuzovány rovněž přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí. Pojem „rozhodnutí“ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu, nikoliv jeho formy. Primární úlohu při posouzení, zda úkon správního orgánu naplňuje materiální charakteristiku rozhodnutí, sehrává vždy skutkový a právní kontext posuzovaného úkonu. „Rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. je tak třeba nazírat v „materiálním“ smyslu jako individuální správní akt vydaný orgánem veřejné moci při výkonu veřejné správy z pozice jeho vrchnostenského postavení, a to bez ohledu na jeho označení, formu nebo procesní předpisy, jimiž se jeho vydání řídí. Není tedy rozhodné, jak je žalobou napadený správní akt formálně označen, ale jaký je jeho materiální dopad do právní sféry žalobce.

Pro kvalifikaci úkonu služebního orgánu jako „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 s.ř.s. není podstatná forma tohoto úkonu (tzn. zda se jedná o rozhodnutí, rozkaz či jiný akt nadřízeného), nýbrž jeho obsah a zásah do práv a povinností vojáka jako adresáta vrchnostenského působení služebního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 58/2011 - 61 ze dne 18. 8. 2011).

Služební zařazení podle § 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání musí odpovídat kvalifikačním předpokladům, závěrům služebního hodnocení a době výkonu služby v hodnosti. Vyjadřuje tak druh činnosti, kterou podle potřeb ozbrojených sil voják vykonává - z tohoto hlediska jde vlastně o ústřední obsah služebního poměru. Změna služebního zařazení musí reflektovat kvalifikaci, závěry služebního hodnocení i dobu výkonu služby v hodnosti, nejde tedy o zcela libovolnou úvahu, nýbrž o postup, který se musí řídit hledisky uvedenými v § 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, přihlížející k potřebám ozbrojených sil. Svou podstatou jde o změnu služebního poměru (ust. § 6 je ostatně zařazeno v Části druhé Hlavě II zákona o vojácích z povolání opatřené nadpisem „Průběh a změny služebního poměru“). Změnou služebního zařazení dochází ke změně právní pozice vojáka - mění se jeho práva i povinnosti, a to konstitutivně. Správní akt, kterým dojde k zásahu do již vytvořené právní pozice v rámci služebněprávních vztahů, představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., jemuž soud ve správním soudnictví nemůže odepřít ochranu.

V posuzované věci došlo dle Nejvyššího správního soudu k „převedení na jinou práci“, tedy ke změně služebního zařazení; přitom nebyla hodnocena kvalifikace, služební hodnocení a doba výkonu služby v hodnosti jako hlediska sine qua non upravená v § 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Změna služebního zařazení vojáka je z hlediska jeho právní pozice zásahem do jeho právního postavení. Akt, kterým k takové změně došlo, proto představuje rozhodnutí, které mělo být vydáno postupem upraveným v části deváté (§ 144 a násl.) zákona o vojácích z povolání (rozhodování ve věcech služebního poměru) ve znění účinném do 30.9.2009, včetně odvolacího řízení.

Rozkazem č. 160 služební orgán I. stupně žalobci jednostranným a závazným úkonem konstituoval jeho služební zařazení. Nejvyšší správní soud se vzhledem k výše uvedenému ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, který konstatoval, že rozkaz ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech č. 160 ze dne 23.7.2009 je rozhodnutím ve věci služebního poměru majícím přímý dopad do práv a povinností žalobce ve smyslu § 65 odst. 1. s.ř.s. Nepřisvědčil však závěru Městského soudu v Praze o nepřipustnosti žaloby, vycházejícímu z názoru, že ministr obrany o žalobcově odvolání proti rozhodnutí o změně služebního zařazení nerozhodl správním rozhodnutím, jež by bylo možno podrobit soudnímu přezkumu, když věc vyřídil pouhým sdělením, a to poté, co odvolání nesprávně vyhodnotil jako stížnost. Dle náhledu Nejvyššího správního soudu by žaloba na ochranu proti nečinnosti byla namístě toliko za situace, pokud by ministr obrany na odvolání žalobce nereagoval a jeho námitky neposuzoval. Z písemnosti vyhotovené ministrem obrany dne 26.2.2010 č.j. 98/2010 - 1140 je však zřejmé, že ministr obrany jím vyřídil podané odvolání žalobce (podání ze dne 13.12.2009, doplněné odůvodněním ze dne 25. 1. 2010) a že jím ukončil řízení o opravném prostředku proti personálnímu rozkazu č. 160 ze dne 23.7.2009.

Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný ministr obrany ve věci rozhodl správním rozhodnutím, které však zjevně nesplňuje formální náležitosti (srov. § 151 odst. 2 zákona o vojácích z povolání z povolání, ve znění účinném do 30.9.2009), neboť v něm absentuje vymezení výrokové části, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Z rozhodnutí je však srozumitelné, že žalovaný správním aktem rozhodl v návaznosti na opravný prostředek

žalobce vůči napadenému personálnímu rozkazu, a z rozhodnutí je rovněž srozumitelné, že ministr obrany odvolání neshledal důvodným. Ve stručně pojatém rozhodnutí ministra obrany pak v převážné míře chybějí důvody a úvahy, jimiž byl veden při hodnocení důkazů, a to zejména ve vztahu k relevantnímu vypořádání žalobcem vznesených námitek vůči personálnímu rozkazu v podání ze dne 13.12.2009 (zejména důvody zpochybňující oprávněnost jednotlivých služebních zařazení a procesní pochybení).

Nejvyšší správní soud konstatoval, že nepředjímá posouzení věci městským soudem v dalším řízení, poukázal nicméně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14.6.2011 č.j. 7 Ca 230/2009 - 36, který posuzoval obdobnou právní věc týkající se totožných účastníků řízení a v němž Městský soud v Praze zaujal stanovisko, které Nejvyšší správní soud aproboval v rozsudku č.j. 3 Ads 164/2011 - 73.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že správní akt (sdělení) žalovaného ministra obrany č.j. 98/2010 - 1140 ze dne 26.2.2010 je nutno posuzovat jako rozhodnutí správního (služebního) orgánu o podaném odvolání. Městský soud v Praze tedy nezákonně odmítl správní žalobu, jíž se žalobce domáhal přezkoumání tohoto správního aktu.

Žalovaný po vrácení věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení deklaroval svůj úmysl uspokojit žalobce vydáním nového rozhodnutí a za tímto účelem si vyžádal správní spis. Následně ministr obrany vydal dne 30.12.2012 rozhodnutí č.j. 2175/2012-1140, kterým podle § 90 odst. 1 písm. a/ správního řádu zrušil rozkaz ředitele Vojenského zpravodajství č. 160 ze dne 23.7.2009 a řízení zastavil. Uvedené rozhodnutí mělo podle poučení nabýt právní moci dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení (§ 62 odst. 5 s.ř.s.). Žalobce však k dotazu soudu, zda byl vydáním nového rozhodnutí uspokojen, sdělil v podání ze dne 30.1.2013, že uspokojen nebyl. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.7.2010 č.j. 3 Ads 148/2008 – 70 „*vyjádří-li se navrhovatel na výzvu soudu podle § 62 odst. 3 s.ř.s. ve stanovené lhůtě, že postupem správního orgánu uspokojen není, nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 věty druhé s. ř. s. Soud za takové situace pokračuje v řízení a přezkoumá žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu věcně.*” Soud tedy k novému rozhodnutí ministra obrany ze dne 30.12.2013 nepřihlížel. Toto rozhodnutí ostatně v souladu se svým poučením nenabýlo právní moci, a nemá tedy žádné právní účinky, neboť soud v této věci vzhledem k nesplnění zákonem stanovených podmínek uvedených v § 62 s.ř.s. nemohl rozhodnout o zastavení řízení.

Městský soud v Praze je dle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí, že žalobou napadený správní akt ministra obrany ze dne 26.2.2010 č.j. 98/2010-1140 je rozhodnutím správního (služebního) orgánu o odvolání žalobce proti rozkazu ředitele Vojenského zpravodajství č. 160 ze dne 23.7.2009, které má přímý dopad do práv a povinností žalobce ve smyslu § 65 odst. 1. s.ř.s., a tudíž proti němu lze brojit žalobou u správního soudu.

Rozhodnutí ministra obrany ze dne 26.2.2010 č.j. 98/2010-1140 není nicotným správním aktem. Napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně příslušným správním (služebním) orgánem. Jeho vada spočívající v absenci zákonem stanovených formálních náležitostí rozhodnutí (napadené rozhodnutí v rozporu s § 151 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 30.9.2009, postrádá výrokovou část, odůvodnění i poučení o opravném prostředku) nemá podle § 77 odst. 2 správního řádu za následek nicotnost uvedeného rozhodnutí. Tato vada je zřejmou nezákonností, pro kterou je nutno napadené rozhodnutí zrušit. Nezákonnost napadeného rozhodnutí je dána rovněž tím, že ministr obrany nesprávně

kvalifikoval žalobcovo odvolání jako stížnost. Napadené rozhodnutí je zároveň zcela nepřezkoumatelné, neboť postrádá náležité odůvodnění, ve kterém by se odvolací orgán přesvědčivě vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami a v němž by v souladu s § 151 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 30.9.2009, uvedl, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení jednotlivých důkazů a na základě kterých právních předpisů rozhodoval. Městský soud v Praze podotýká, že na tuto vadu napadeného rozhodnutí upozornil již Nejvyšší správní soud, který ve shora citovaném zrušovacím rozsudku konstatoval, že: „*Ve stručně pojatém rozhodnutí ministra obrany pak v převážné míře chybějí důvody a úvahy, jimiž byl veden při hodnocení důkazů, a to zejména ve vztahu k relevantnímu vypořádání stěžovatelem vznesených námitek vůči personálnímu rozkazu v podání ze dne 13.12.2009 (zejména důvody zpochybňující oprávněnost jednotlivých služebních zařazení a procesní pochybení).*“

Je-li žalobou napadené rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, nelze posuzovat důvodnost jednotlivých věcných žalobních námitek. Předpokladem takového postupu je náležitě odůvodněné, a tedy soudně přezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu. Žalobními námitkami, jimiž žalobce míří do hmotněprávního posouzení věci, se proto soud nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35).

Vzhledem ke shora uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušit, a to jak pro nezákonnost, tak pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Přestože se toho žalobce domáhal, soud nepřistoupil k tomu, aby současně se zrušením napadeného rozhodnutí zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž je rozkaz ředitele Vojenského zpravodajství č. 160 ze dne 23.7.2009. Dle názoru soudu bude z procesního hlediska vhodnější, aby o osudu uvedeného prvostupňového rozhodnutí rozhodl odvolací orgán, a to řádně odůvodněným rozhodnutím obsahujícím všechny zákonem stanovené náležitosti. Soud nepovažuje za správné, aby za situace, kdy shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, sám jako první z věcného hlediska posuzoval opodstatněnost žalobcem uplatněných odvolacích námitek, a na jejich základě hodnotil zákonnost rozhodnutí správního (služebního) orgánu I. stupně; takové posouzení je v první řadě úkolem odvolacího orgánu.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku za řízení o žalobě ve výši 2.000,- Kč, v zaplaceném soudním poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, kasační stížnost, vyjádření ze dne 30.1.2013), přičemž sazba odměny za první tři úkony provedené do 31.12.2012 činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a sazba odměny za čtvrtý úkon činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny čtyřmi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 2.226,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za

zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 17.826,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D. (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.